

Stimată doamnă președintă a Consiliului Superior al Magistraturii,
Distinși membri ai Consiliului Superior al Magistraturii,
Reputată asistentă,
Doamnelor și domnilor,

În an centenar, în fața unor venerabili juriști îmi este imposibil să nu încep – chiar sub riscul de a fi clișeic – exprimându-mi în primul rând **onoarea** de mă afla azi în rândul Domniilor voastre, pentru că **celebrăm o țară și un act de curaj.**

România este patria noastră și a tuturor românilor.

E România celor de demult și-a celor de mai apoi

E patria celor dispăruți și a celor ce va să vie. (Barbu Ștefănescu Delavrancea)

Afirm că avocatura îmi este un mod de viață. În calitatea mea de decan al Baroului Alba colaborez și profesez cu și alături de avocați tineri, determinați, convingători și extrem de bine pregătiți. Adevărate modele ale profesiei care mi-au întărit credința într-un viitor frumos al profesiei noastre.

Înțelegând importanța colaborării profesionale, mandatul de decan al prestigiosului Barou de avocați Alba l-am dedicat **armonizării tradiționalismului profesiei noastre cu influențele europene** în domeniu. Dar și unei **colaborări inter și intra-profesionale, înfăptuirii justiției de nivel european.**

Am convingerea că **înfăptuirea justiției**, dincolo de a se constitui în diferite profesii, este un mod de viață. Un mod de viață pe care noi –reprezentanți ai profesiilor ce lucrează în lumina justiției– să-l transformăm într-un act ce apropie, unește, determină împletirea forțelor în slujba unui singur nobil **scop: omul și nevoia lui permanentă de siguranță, securitate și ordine.**

Definesc înfăptuirea justiției pornind de la premisa că este un mod de viață și având ca reper principii fundamentale, în jurul cărora noi suntem datori să ne construim existența: principiul legalității, principiul libertății, principiul independenței, principiul autonomiei și descentralizării, precum și principiul pastrării secretului profesional. Rolul nostru în ridicarea acestei enorme construcții denumite Justiție este recunoscut ca fiind indispensabil, iar această recunoaștere a avut un drum sinuos și uneori anevoios.

Afirma Mircea Djuvara că: *„Adevărul judiciar“ nu este automat adevărul, dar faptul nu trebuie să ne consoleze, ci să ne îndemne să apropiem adevărul din instanțe de ceea ce s-a petrecut în realitate și să nu*

obosim până nu epuizăm posibilitățile.>(Mircea Djuvara, Filosofia contemporană și dreptul, Grinta, Cluj-Napoca, 2005).

Istoric, avocatura se bucură de o instituționalizare certă, cu o vechime de aproape 2 secole. Iar Unirea de la 1918 a fost gestionată de tactul diplomatic al Maeștrilor avocați ai vremii.

Și fac o trecere scurtă prin istoria profesiei de avocat: Craiul Moților, Avram Iancu, avea viziunea unei Academii a Drepturilor, despre care vorbește chiar în Testamentul indicând "arma legii" ca fiind instrumental-cheie de apărare a "drepturilor națiunii".

La acest moment, prin Legea 51/1995 s-a încercat o raliere a organizării profesiei din România la nivelul legiferării acesteia pe plan European, fiind preluate principiile deja consacrate în legislațiile străine, în care avocatura avea deja baze solidificate și o recunoaștere indiscutabilă. Avocatura la nivelul legislațiilor europene a cunoscut o modificare constantă, pliată pe schimbările survenite pe plan socio-economic. Nevoia cetățeanului de a beneficia de cunoștințele de specialitate ale unui avocat a fost recunoscută ca prioritate în buna funcționare a sistemelor judiciare.

Societatea a devenit conștientă de rolul avocatului, mai ales în raportul de reprezentare al acesteia în fața organismelor de drept public și privat.

Avocatul participa la activitatea judiciară în calitate de **partener al justiției**, care îndeplinește o funcție de interes privat, constând în apărarea intereselor justitabiliilor, o funcție care este complementară funcției de colaborare cu justiția, funcție de interes public.

Apararea nu este pusă niciodată în antiteza cu obiectivele majore ale justiției și ale societății. Asigurarea liberului acces la justiție și realizarea efectivă a „dreptului la proces echitabil” reprezintă obligații legale ale avocatului, ceea ce impune armonizarea – posibilă și deopotrivă necesară – a funcțiilor avocatului în raport cu activitatea sistemului judiciar.

Mircea Djuvara sublinia în Filosofia contemporană și dreptul că, „*nici o cunoștință juridică, adică nici o constatare obiectivă a ceea ce este just sau injust nu poate fi contrarie moralei. Într-adevăr, nimic din ceea ce este just nu poate fi în principiu imoral*“. În fapt, numai unde este morală se poate vorbi de drept, de sentințe justificate și, în fond, de justiție.

Din 1 ianuarie 2007 Romania a devenit stat membru al Uniunii Europene, ralierea fiind imperios necesară pe toate planurile, punctul de plecare fiind domeniul juridic.

Avocatul roman a început să se confrunte cu **provocarea** iminentă de a-și lărgi domeniul cunoștințelor în planul teoriei dreptului, dar mai ales cu adaptarea tacticilor de exercitare a profesiei. Lucru deloc simplu, având în vedere că legea de exercitare a profesiei a rămas ancorată în forma sa adoptată la nivelul anului 1995.

Consolidarea independentei puterii judecatoresti pornește de la perfectionarea instituționala și funcționala a societății, consolidarea statului de drept și a supremației legii, unita cu:

- garantarea unei reale independente profesionale a avocatului,
- asigurarea transparenței actului justiției,
- asigurarea deplinei compatibilități instituționale și legislative cu sistemele judiciare europene.

Este evident că în starea actuală a lucrurilor, **sistemul judiciar nu poate reclama avocatului un parteneriat**, cât timp, din punct de vedere al legislației nu este tratat, ca atare.

Reformarea sistemului judiciar nu va avea loc în mod real și justiția nu va beneficia de evaluări satisfăcătoare, fără o participare activă la acest proces din partea corpului profesional al avocaților (*le bon avocat fait le bon juge*).

Nevoile contemporane ale societății **impun masuri** de ordin organizatoric, procedural și profesional pentru ca, în raporturile cu sistemul judiciar, avocatul să fie implicat instituțional prin drepturi și obligații expres reglementate și actualizate.

Diversificarea portofoliului de clienți și a situațiilor economice și sociale **impun profesionalismul** ca o cerință de bază în funcționarea avocatului. Rolul avocatului a devenit unul esențial într-o societate ce face primii pași spre globalizare iar complexitatea cererilor pe care am fost nevoiți să le satisfacem, au **impus o deschidere** a noastră **către schimbare**.

Spuneam la început că apreciez avocatura ca un mod de viață. Iar orice mod de viață implică o amprentă personală. Schimbarea la nivelul modului de viață nu este una facilă, mai ales pentru că avocatura este o profesie instituită în slujba oamenilor și exercitată în mijlocul lor.

Iar aici a încolțit și percepția deficitară a avocaturii în Romania.

Am vorbit în repetate rânduri despre acest subiect și îmi este imposibil să nu îl recunosc ori de câte ori fac o analiză chiar și sumara a profesiei pe care o reprezint cu mandrie.

Demnitatea și respectul acordat avocatului reprezintă un pilon structural al profesiei care, din nefericire, a cunoscut un declin anevoios remediabil. Ca mai toate profesiile de bază din societate.

Este dificil să profesezi în slujba oamenilor, în condițiile în care tot ei – oamenii – subminează efortul depus, subordonându-l unor interese particulare sau, pur și simplu, reducând importanța profesiei la influențe politico-economice generalizate.

Schimbarea trebuie să se producă de la nivelul mentalului colectiv. Altfel, acceptarea devine greoaie iar evoluția obstrucționată. Societatea noastră a fost supusă unui val de schimbări legislative iar dinamica acestuia nu a fost neaparat înțeleasă de toată lumea.

Omul în calitatea lui de justițiabil antrenat într-o problemă de drept se confruntă cu prima fază a dreptății firești, personale.

Apelul la cunoștințele de specialitate ale unui avocat a rămas – din nefericire – una din **opțiunile subsidiare ale justițiabilului**. În mentalitatea colectivă rolul consultativ al avocatului a rămas o opțiune accesată doar în situații limită.

Evoluția tehnologică și impactul informațiilor ușor accesibile prin intermediul online, neimplementarea la nivel legislativ a unei obligații de asistență judiciară a justițiabilului cu titlu de principiu au determinat o **minimalizare substanțială a acestui rol consultativ** despre care spuneam că ne definește profesia.

În acest context, aș putea spune că evoluția avocaturii în România ar avea nevoie de un impuls la nivelul mentalității societății.

Iar astfel de evenimente ca cel organizat aici **pot constitui baza unei schimbări, a unei evoluții**, o șansă pe care istoria ne-o dă.

Rolul avocatului trebuie înțeles ca fiind unul determinant într-o societate funcțională. Principiile care stau la baza exercitării profesiei sunt principii care constituie piloni esențiali ai statului de drept. Evoluția presupune schimbare iar eu personal am convingerea că avocatura în România își poate realiza scopul pornind de la etapa benefică a **recunoașterii demnității profesiei**, pe care să se construiască.

În calitatea mea de reprezentat al corpului de avocați – așa cum a fost acesta denumit inițial – mă bucur să îmi expun azi în fața dumneavoastră convingerea într-un sistem funcțional pe viitor, pus integral în serviciul omului și al progresului.

La final, mulțumindu-vă pentru onoranta invitație pe care mi-ați făcut-o de a fi prezent la ședința dumneavoastră festivă, precum și pentru posibilitatea de a rosti acest discurs, vă invit ca în calitate de români să vă bucurați, între istoricele ziduri ale Cetății Alba Iulia, de spiritul minunatei sărbători a Centenarului Marii Uniri de la 1 Decembrie 1918, momentul astral întru devenirea României și a românilor. Vă doresc ca la finalul întâlnirii dumneavoastră, care are loc aici în Cetatea Marii Uniri, după ce veți fi fost mângâiați de blânda adiere a secularei noastre sărbători naționale, să părăsiți Alba Iulia cu convingerea că **la 1 Decembrie 1918 Istoria s-a ridicat în picioare pentru români** și că noi, generația actuală, avem necesara forță de a nu cădea și **de a fi** pe mai departe, așa cum ne-au dorit-o marii eroi ai înfăptuirii României întregite. Crezul într-un astfel de viitor să ne fie prag și ideal, armă și scut, iar pentru bucuria fiecărui pas făcut înspre el lacrimile să izburnească spre stele!

La mulți ani distinși Magistrați!

La mulți ani dragi Avocați din întreaga Românie!

La mulți ani Români!

La mulți ani România!